

Три народження поета

Микола Руденко

Людське народження не вимага печатки —
Його засвідчує сама свята земля.
Та я своє життя розпочинав спочатку
І раз, і два, і три — від голого нуля.

Уперше народивсь шахтарчуком кирпатим
У скіфському степу серед камінних баб.
Я шлях завершив той пораненим солдатом,
Щоб з віршами прийти в літературний штаб.

Так народивсь поет, який не став поетом,
Бо істину вбачав на тлі газетних смуг.
З'явилося черевце укупі з кабінетом,
Ще й дача над Дніпром — як визнання заслуг.

Та ви б поглянули, коли все те летіло
(І дача, й кабінет, і навіть давній шлюб):
Поза програмою через недуже тіло
Із мене видерся упертий правдолюб.

І то було моє народження останнє:
Розкована душа із Всесвітом злилась.
Де правда, де райком — вже не було питання:
Круг мене дротяна колючка заплелась.

Повірите чи ні: я тільки нині знаю
Життя щасливу мить, душі високий злет.
В мені горять слова святим кущем Сінаю
І кличуть, і болять, бо нині я — поет.